

VERDENS HERKULES.

Farce i 1 Akt af Ad.Recke og Rob.Watt.

(1866. Folketheatret.)

Hildebrandt.

Moderato.

Valancourt

I. *mf*

1. Det gaar at - ter hjem - ad til den
2. Det - te Liv med al sin Byr - de
3. Vil i den - ne Mand en tro - fast

lil - le By, hvor min Sko - le lig - ger lunt i Lin - des Ly, det gaar
og Be - svær er mim Lyk - ke; jeg min Sko - le har saa kær; men skal
Ven jeg faa, som de kæ - re Smaa - børns Tan - ke vil for - staa? vil han

at - ter bort fra Ver - dens Støj og Strid hjem til Sko - le - li - vets stil - le Flid. Det gaar
Maa - let naas, maa fri - ske Kræf - ter til - mon den ret - te Mand jeg fin - de vil? Men skal
strængt og kær - ligt le - de dem paa Vej, frem - for Al - ting el - ske dem som jeg? Vil han

at - ter bort fra Ver - dens Støj og Strid hjem til Sko - le - li - vets stil - le Flid.
Maa - let naas, maa fri - ske Kræf - ter til - mon den ret - te Mand jeg fin - de vil?
strængt og kær - ligt le - de dem paa Vej, frem - for Al - ting el - ske dem som jeg?

Allegro non troppo.

(Vésinet kommer forlegen og ængstelig.)

Kragelunds Vals.

II. *pp*

at - ter bort fra Ver - dens Støj og Strid hjem til Sko - le - li - vets stil - le Flid.
Maa - let naas, maa fri - ske Kræf - ter til - mon den ret - te Mand jeg fin - de vil?
strængt og kær - ligt le - de dem paa Vej, frem - for Al - ting el - ske dem som jeg?

sempre pp

at - ter bort fra Ver - dens Støj og Strid hjem til Sko - le - li - vets stil - le Flid.
Maa - let naas, maa fri - ske Kræf - ter til - mon den ret - te Mand jeg fin - de vil?
strængt og kær - ligt le - de dem paa Vej, frem - for Al - ting el - ske dem som jeg?

p

1. Gud be - va - res, hvor jeg bæ - ver, bæ - ver, bæ - ver!
 2. Ak, min Stilling det vil ska - de, ska - de, ska - de! Mun - den gaar i - staa,
 Hjer - tet sid - der her,

Piu vivo.

Mun - den gaar i - staa, for - ud - sat, jeg ik - ke væ - ver.
 Hjer - tet sid - der her, Blo - det dan - ser Ga - lo pa - de. Før var jeg saa kry,

nu er jeg saa bly. Sa - gen er jo den: jeg skal gø - re min De - but.

Ør - nen før den høj - e kaldtes jeg med Føj - e; jeg maa la' mig nøj - e at

mf lig - ne en Kra - ge nu! *f* Før var jeg en Hek - tor - nu en søl - le Lek - tor, der i - mod sin

mf Rec - tor ær - bø - dig skal ta - ge nu. *p* *Tempo I.* Hvor - dan mon fra det jeg slip - per, slip - per, slip - per,

skul - de jeg ej først, skul - de jeg ej først ta' mig et Par re - ne Flip - per?

Tempo marziale.

Gounod., „Faust.“

III. *Cesar*

f Højt, højt er Kunstnerens æd-le Kald! Drøjt, drøjt, naar

Lykke han gø-re skal. Kunst, Kunst det kalder man Digt og Sang. Nej maa jeg be', nej maa jeg be' om

Tempo di Valse. Gounod., „Faust.“

dobbelt Tra-pez paa en Stang. *f* Jeg u-den Pral er en Hel-ve-des Kal; det er der for mig

Al-le for Her-ku-les kal-de. Paa Hæn-der-ne gaar jeg, paa Ho-ve-det staar jeg, ja

Kul-bøt-ter slaar jeg og Vol-ter paa Kraft. Jeg kan kræn-ge en Ug-le, jeg kan hæn-ge som

Fug-le i en Mast u-den Svim-len hæn-ge fast un-der Him-len; dog jeg vil ik-ke

skju-le, jeg kan skjæl-ve en Smu-le, naar en Ti-Lis-punds Kug-le paa Nak-ken jeg ta'r.

ff (Cæsar gør Kunster med en fingeret Kugle.)

p
Ben har jeg brækket og Le - demod knækket, det Vin - gen ej stæk - ked, nej dob - belt det æg - ged, den

Ild, jeg blev brændt i, den var saa nød - ven - dig, jeg blev saa be - hæn - dig og smi - dig der - af. Hvad jeg

bedst kan præ - ste - re, er til Hest at re - ge - re, ud i Hjør - te - skins Buks - er med et Firs - pand af Fukser! Hejo

hop, hvor jeg knal - der i Ga - lop med Ra - bal - der, det er det, som man kal - der: den kon - ge - li - ge Post.

Tempo di Valse.

Gounod., „Faust.“

IV. *f*

Cabocini 1. Trommen for kyn-der, at Cir-cus be-gyn-der. No-bles-se og
Cabocini 2. Clow-ner med Sni-le og Kug-ler vil spil-le, en Po-ny saa

Bøn-der til Plad-sen sig skyn-der, Hvor dri-sti-ge Ka-le paa Hest u-den Sa'-le gør
 lil-le vi vi-se dem vil-le og den er mit Værk. Ja: jeg be-der be-mærk', a' en

Cæs.

Sal-to-mor ta-le saa let som en Vind. *Cæs.* De kan tro, han kan
 flot Gut-ta-per-cha- Jong-leur træ-der ind. *Alle* Og vor Her-ku-les

1. 2.

gøg-le, kan sig sno som en Øg-le, staa saa stiv som en Søj-le, rul-le rundt som et
 prægtig med et Bly-lod saa væg-tig man-ge Da-mer har ry-stet, naar han tog det paa

Nøg-le. Han er kæk, han er kæl-en, han i Trup-pen er Sjø-len, han kan spi-se med
 Brystet. Se, han staar nu der hen-ne, si-ne Mus-klerat spæn-de. De skal faa ham at

Hæ-len og bi-de sin Taa. *f*
 ken-de, naar i Mor-gen vi ses.

1. 2.